

FUNDAMENTĂRI TEORETICE PRIVIND EDUCAȚIA PERMANENTĂ

Inga MALDUR

Universitatea de Stat din Moldova

În articol este abordată problema privind educația permanentă ce reprezintă o acțiune continuă, durabilă, care joacă un rol deosebit în viața individului. Educația permanentă reprezintă un răspuns la provocările determinate de transformările rapide din lumea contemporană. Actualele mutații ale civilizației se caracterizează prin intelectualizarea câmpului muncii, explozia cunoștințelor și printr-o schimbare permanentă a tuturor aspectelor culturii.

Cuvinte-cheie: *educație permanentă, formare continuă, învățare pe parcursul vieții, educația adulților, formarea adulților, instruire, lifewide learning.*

THEORETICAL FOUNDATION FOR LIFELONG LEARNING

This article addressed the issue of lifelong learning, accepting the term "lifelong learning" plays an important role in the life of the individual, representing a continuous action, sustainable. Lifelong learning is a response to the challenges posed by rapid changes in the contemporary world. The current civilization is characterized by mutations in the labor field intellectualization, the explosion of knowledge and permanent change all aspects of culture.

Keywords: *continuing education, training, lifelong learning, adult education, adult training, education, lifewide learning.*

Educația permanentă a apărut și s-a impus ca un răspuns la solicitările vieții contemporane. În contextul schimbărilor care au loc în societate, funcția educației dobândește o dimensiune prospectivă: educația se prezintă în dubla ipostază a premisei și a consecinței dezvoltării, fiind factor de propulsie socială, de creștere și dezvoltare economico-socială, gradul de realizare al educației fiind într-o strânsă interdependență cu această dezvoltare.

Educația permanentă intervine „ca un element de soluție în unele situații ale societății noastre, acelea care rezultă din relațiile dintre diferite generații” [10, p.44].

Acest tip de educație reprezintă „un proces integrator al tuturor influențelor educaționale exercitate asupra individului – în modalități variate și specifice – pe toată durata vieții sale. Educația permanentă trebuie înțeleasă ca un principiu de organizare a educației. Ea are un caracter paradigmatic pentru organizarea educației contemporane” [17, p.78].

Educația permanentă asigură o „insertie în viață”, în „realitatea cotidiană”, „armonizarea cât mai deplină a cerințelor forței de muncă a societății cu aptitudinile și dorințele oamenilor” [9].

Herbert Gerjouy afirmă: „Analfabetul de mâine nu va fi cel care nu știe să citească, ci va fi cel care nu a învățat cum să învețe”. Educația permanentă este menită să rezume și să inspire eforturile de înnoire în educația modernă: „Nicio reconversiune nu cere studii atât de atente pentru o perspectivă atât de vastă și atât de complexă, decât de a îngloba învățământul școlar și universitar într-o sinteză totalizantă, în care educația extrașcolară și educația adulților să apară ca centrul și esența disciplinei spiritului” [8, p.51].

Se remarcă faptul că documentele organismelor internaționale pun adesea semnul egalității între educația adulților și educația permanentă. La etapa actuală se vorbește despre educația permanentă, despre formarea profesională, dezvoltarea profesională. Față de diversitatea serviciilor oferite, ținând seama de amploarea conținuturilor și a scopurilor, a metodelor și nivelurilor de învățare, această activitate poate fi numită prin aceeași expresie: „educația adulților” – o acțiune coerentă, independentă, dar și permanentă.

Educația permanentă joacă un rol deosebit în viața individului, reprezentând o acțiune continuă, durabilă. Adultul care învață se diferențiază de copil prin câteva caracteristici: adultul își asumă responsabilități sociale și profesionale în familie și în comunitate, abordează învățarea cu o experiență de viață și o curiozitate care este orientată și dictată de interesele sale profesionale și culturale. În al doilea rând, educația adulților se instituționalizează fiind acompaniată de o intensificare a schimburilor între diverse organisme și instituții la nivel național și internațional, rezultând schimburi de metodologii, experiențe, modele de organizare. Se ajunge la o viziune globală ce caracterizează demersul că niciun ciclu de învățământ nu e considerat „definitiv”, iar învățarea trebuie să se întindă pe toată durata vieții.

Definițiile date educației adulților sunt axate pe satisfacerea nevoilor indivizilor de a-și îmbogăți experiența personală, de a-și putea exprima personalitatea, de a-și atinge scopurile personale, de a se adapta lumii în care trăiesc, de a depune un efort personal pentru a se schimba. Angajarea integrală a individului în procesul dezvoltării sale este absolut necesară, existând o unitate și o reciprocitate între individ și societate. Educația adulților are un caracter global, integrator, vizând formarea omului pe parcursul întregii vieți pentru a participa la viața socială, reprezentând o modalitate de formare și promovare personală într-o societate care va oferi fiecărui individ posibilitatea să trăiască frumos.

Printre funcțiile importante ale „societății care învață” și care se află într-o permanentă schimbare se enumeră:

- ✓ oferă o a doua șansă de a obține o calificare ce n-a putut fi obținută în tinerețe;
- ✓ furnizează un învățământ de plăcere, nesancționat prin diplome;
- ✓ favorizează dezvoltarea personalității prin aprofundarea cunoașterii de sine;
- ✓ ridică competența profesională;
- ✓ orientează adulții spre rezolvarea problemelor importante și către un nou mod de a proceda;
- ✓ promovează acțiunea comunitară [11, p.75].

La etapa actuală, educația adulților se află într-o interdependență cu educația permanentă, ea se preocupă de o anumită categorie de vârstă, și anume: de adulți. Educația permanentă ia naștere din nevoia de a scoate în evidență diferite niveluri și tipuri de educație, încât educația să devină continuă în timp și spațiu, reprezentând un „continuum educațional”. Fiecare ciclu școlar constituie o deschidere spre învățarea continuă, spre autoeducație. Educația adulților poate fi privită ca un etaj juxtapus, continuând procesul educațional; ca urmare, educația permanentă reunește toate tipurile și nivelurile de educație într-o viziune concisă. Educația permanentă integrează efectiv vârsta a treia, găsind modalități de adaptare a acestei vârste la cerințele sociale. Mulți dintre reprezentanții acestei vârste obțin succese în acțiuni ce țin de protejarea mediului, sprijinirea tineretului, oferirea de asistență celor suprasolicitați. Educația permanentă reprezintă un răspuns la provocările determinate de transformările rapide din lumea contemporană. Actualele mutații ale civilizației se caracterizează prin intelectualizarea câmpului muncii, explozia cunoștințelor și printr-o schimbare permanentă a tuturor aspectelor culturii.

În opinia specialiștilor, provocarea lumii de azi nu poate fi considerată decât o dezvoltare continuă a individului, educația sa permanentă reprezentând o politică culturală care să-i ofere posibilitatea să se orienteze în problematica lumii contemporane. Este nevoie să se renunțe la ambiția de a dobândi o cultură și o cunoaștere, care să se dovedească utile pe parcursul întregii vieți. Această concepție se cere înlocuită cu o alta, care încurajează indivizii să-și dezvolte abilități, metode noi prin care își pot mări capacitatea de a căuta informații, de a comunica și de a coopera. Este necesară o politică de satisfacere a nevoilor social-culturale și educative, permițând dezvoltarea pleneră a fiecărei personalități în procesul muncii sau în timpul liber, ușurându-i integrarea armonioasă în comunitatea căreia îi aparține. Asistența oferită individului, pentru a fi un bun profesionist, cetățean, îl ajută să-și însușească o nouă artă de a trăi, o adaptare neîntreruptă la transformările din jur [7].

Educația permanentă vizează sfera instrucției în vederea oferirii de informații și posibilitatea de a forma, accentul punându-se pe nevoia de a avea oameni cât mai bine „educați”. În concepția pedagogului Gaston Berger, instrucția trebuie să cedeze locul educației care înarmează omul cu entuziasm, luciditate și curaj. Educația permanentă înseamnă un continuum care străbate ca un fir roșu întreaga viață a omului contemporan și propune o nouă reasezare a diferitelor componente ale educației într-o structură complexă și flexibilă. Educația permanentă leagă într-un tot educația școlară și educația adulților, ea reunește școala cu viața. Din această perspectivă, educația adulților apare ca o continuare a efortului de instruire, ca o deschidere a fostului elev spre informare și formare neîntreruptă pe tot parcursul vieții [1].

În literatura de specialitate se disting două perioade moderne în dezvoltarea conceptului de educație permanentă:

- 1) începutul secolului XX – până în anii 1960 – educația adulților;
- 2) anii 1960 – până în prezent – educația permanentă.

Conceptul de educație permanentă s-a impus prin anii '60, sub impulsul organizațiilor internaționale, ca, spre exemplu, UNESCO și Consiliul Europei, menite să răspândească ideea ofertei de șanse egale de dezvoltare generală pentru fiecare individ, de-a lungul întregii sale vieți și în toate domeniile, cu scopul de a participa activ la dezvoltarea societății.

În lucrarea de specialitate a lui R.H. Dave se propune un inventar al obiectivelor educației permanente. Ele se grupează în:

1. Scopuri convenționale: a învăța să citești, să scrii, să calculezi, să dobândești o calificare profesională. Aceste scopuri se regăsesc și în cazul educației de tip școlar.
2. Scopuri ce presupun o nouă situație: ele caracterizează idealurile privind dezvoltarea societății, lupta pentru pace și democrație, pentru libertatea și bunăstarea cetățenilor.
3. Scopuri de importanță centrală: ele privesc dezvoltarea personală, asigurând o nouă calitate a vieții. Printre acestea se enumeră: achiziționarea unui bagaj personal permițând tolerarea schimbării; dezvoltarea afectivă împreună cu cea cognitivă; dezvoltarea capacității de a face alegeri responsabile, nelăsând altora decizia pentru viitorul propriu; angajarea socială; dorința de a se depăși în permanență; reîmprospătarea continuă a cunoștințelor, nu de dragul acumulării, ci pentru a degaja esențialul.
4. Scopuri instrumentale: a învăța pentru a învăța; a învăța împreună cu alții; a dezvolta capacitatea de a profita de experiența educativă deja dobândită; a avea inițiativa învățării [3].

Filosofia educației permanente este aceea de a trezi în fiecare individ nevoia de a continua studiul și formarea, gustul pentru experiențe noi, dorința de a se autodepăși și de a-și ameliora calitatea propriei vieți. Acest mod de a înțelege existența și de a trăi este sursa unei dinamici personale, a angajamentului în schimbarea propriei vieți.

Conceptul de educație permanentă a fost supus în ultima perioadă unei reexaminări critice. Se consideră că acest concept are un „caracter nomad”, identificat în principalele sale componente tematice și doctrinare, și anume:

- a) ideea de *schimbare și mutație* în lumea contemporană, ceea ce înseamnă redefinirea obiectivelor fundamentale ale educației;
- b) asigurarea cu *sisteme școlare tradiționale este insuficientă*, ceea ce presupune o regândire a strategiei în educația permanentă [6, 13].

Educația permanentă se extinde pe toată durata vieții, educația adulților nu reprezintă decât un segment din aceasta și necesită o strategie specifică. Ea impune utilizarea unor noi concepții asupra individului și a unor noi forme de a-l trata. Conceptul de formare, alături de cel de adult, pare mai potrivit decât cel de educație, alături de sintagmele „formare profesională” sau „formare personală”.

Educația permanentă îmbină trei componente esențiale: a) mijloace, aparataj pentru a favoriza învățarea; b) persoane; c) o acumulare de cunoștințe pe care trebuie să le combine, în așa fel încât individul să fie stimulat să participe. El este ajutat să învețe să urmărească întreaga viață, dezvoltarea potențelor sale, fără a stânjeni pe ceilalți; să contribuie la bunăstarea economică și la progresul poporului său; să trăiască, să învețe și să schimbe, în cadrul procesului de dezvoltare socială, comunitatea căreia îi aparține [12].

Educația permanentă reprezintă o „ofertă” de mijloace, promovează democratizarea relațiilor și noua concepție despre calitatea vieții, dând posibilitatea „individualizării proceselor educative, în funcție de nevoile beneficiarilor”. Îmbinarea diferitelor mijloace și experiențe în funcție de cerințele posibilo beneficiari conferă educației permanente caracterul de proces „global”. Ea reunește educația în familie, educația de bază formală și diferite alte tipuri de educație din afara școlii, pregătindu-l pe individ să devină „cât mai mult propriul subiect și propriul instrument al dezvoltării sale prin intermediul multiplelor forme de autoinstruire” [10, p.59].

Educația permanentă se manifestă în toate aspectele și etapele dezvoltării umane, precum și în diversele statusuri sociale pe care le joacă omul în această viață; începând cu debutul vieții și până la adânci bătrânețe. În opinia lui A.Neculau, ambianța socială nu poate fi proiectată și dirijată, orice învățare înseamnă o inserție mai bună în social, o adaptare mai eficientă la situație [16].

Educația permanentă are „câteva caracteristici conceptuale”: 1) reunește trei termeni fundamentali – „viață”, „permanent” și „educație” – într-o viziune comună; 2) nu finalizează la sfârșitul instrucției școlare, ci continuă pe toată durata existenței umane; 3) nu se limitează la educația adulților, unificând toate etapele educației – pre-primară, primară, secundară – într-o totalitate; 4) reunește modalități formale și nonformale de educație, învățarea planificată și cea accidentală; 5) căminul joacă un rol crucial, asigurând „învățarea” în familie; 6) comunitatea joacă un rol important în sistemul educației permanente, din momentul în care copilul începe să intre în contact cu ea, funcția sa educativă fiind eficace în domeniile profesionale și generale; 7) instituțiile pedagogice, precum școlile, universitățile și centrele de formare, sunt importante în calitate de organizații de educație permanentă; 8) educația permanentă poartă un caracter universal, reprezentând

democratizarea educației; 9) educația permanentă se caracterizează prin suplețea și diversitatea sa de conținut, de instrumente și de timp de învățare; 10) educația permanentă cuprinde treptat toate achizițiile cercetărilor pedagogice și rezultatele unor experiențe valoroase; 11) admite modalități și moduri alternative de a dobândi educația; 12) educația permanentă conține două mari componente: generală și profesională; acestea fiind legate între ele; 13) funcțiile de adaptare și de inovație ale individului și ale societății sunt realizate prin educația permanentă; 14) educația permanentă exercită o funcție corectivă: remediază unele deficiențe ale sistemului de educație actual; 15) ultimul scop al educației permanente este de a ameliora calitatea vieții; 16) există trei condiții indispensabile pentru a realiza educația permanentă: ocazia, motivația și educabilitatea; 17) educația permanentă este un principiu organizator pentru toată educația; 18) la nivel operațional, educația permanentă furnizează un sistem total al întregii educații [2, p.145].

Într-o lucrare a cercetătorului George Văideanu sunt reprezentate următoarele caracteristici ale educației permanente: a) este continuă, devenind modul de a fi, de a munci și de a se adapta al omului; un sprijin, și nu o povară, o obligație; b) este globală, integrând într-un continuum toate nivelurile și tipurile de educație constituite sau existente în cadrul unei colectivități naționale; c) este integrală, asigurând tineretului și adulților o formare multilaterală și echilibrată, care să le permită abordarea cu succes a problemelor multiple; d) afirmarea ideii continuării învățării, care caracterizează „școlarul harnic”, fără inițiativă și spirit inventiv, fără autonomie socioprofesională. Adultul care învață nu este un simplu receptor de informații, ci un om interesat, adaptându-se ușor la așteptările pe care le are, pentru atingerea scopurilor. Adultul este un agent al propriei educații, care combină „învățarea” cu responsabilitățile civice, familiale, profesionale. Sunt identificate următoarele motivații pozitive care favorizează accesul la educație, și anume: promovarea socială, dorința de a „străluci” social, sublimarea instinctelor creatoare, competiția, mentalitatea de „colecționist”, dorința de a înțelege lumea [19, p.90].

Într-o lucrare de specialitate dedicată „științei educației permanente a maselor de adulți” acest termen este definit ca o concepție și o tehnică specifică de acțiune, care se conduce după câteva principii: principiul intuiției; principiul trezirii și cultivării interesului; principiul legării întregii activități culturale cu aspectele reale, actuale, cu cerințele vieții; principiul participării active a beneficiarilor; principiul sistematizării și continuității logice a datelor de conținut în alcătuirea programelor culturale; principiul accesibilității; principiul activității educative diferențiate în conținut și forme după cerințele grupelor de vârstă, înclinații, norme de pregătire, interese; principiul perfecționării și înnoirii continue a metodelor; cultivarea disciplinei și solemnității ca principii ale educației adulților; principiul seninătății, al recreației, al umorului; principiul organizării întregului mediu social pe teme educativ [5].

Într-o altă lucrare, de data aceasta cu caracter teoretic și practic-aplicativ, educația permanentă „constituie un mod coerent de a da răspuns acestor noi condiții prin conducerea sistemică a proceselor educaționale și organizarea acestora potrivit unei strategii”. Definiția este precedată de o inventariere a unor „caracteristici ale vieții contemporane” care impun continua educare a oamenilor. Întregul său demers e orientat spre organizarea educației permanente ca un sistem coerent, integral, după logica internă a dezvoltării. În concepția lui Leon Țopa, „educația permanentă semnifică diversificare, reluare la trei trepte superioare: restructurare a cunoștințelor, conversiune de deprinderi și transfer al acestora, și nu pur și simplu învățare pe tot parcursul vieții. Soluția este de a învăța exact ce se poate învăța mai ales în tinerețe și de a continua învățarea, de a reînvăța sau de a perfecționa, ceea ce este posibil și în alte perioade ale vieții. Funcția educației permanente este aceea de a realiza conexiuni creatoare, democratice, de a conjuga învățarea organizată cu cea spontană, difuză și discontinuă” [18, p.104].

Educația permanentă înseamnă „educația întregului popor”, un sistem coerent de asistență a omului pe întreaga viață, punând în evidență următoarele caracteristici ale educației: totalitatea, integrarea, flexibilitatea, democratizarea, oportunitatea și motivația, educabilitatea, calitatea vieții și a învățării. Toate aceste principii educative se cer întemeiate pe planificare, organizare, evaluare continuă a sistemului și pe „o stare de spirit favorabilă în masele largi populare” [4, p.62].

În concepția lui Octavian Neamțu, cultura trebuie să fie „orientată spre înfăptuiri necesare oamenilor”, să aibă o „funcție transformatoare”, să se prezinte ca „acțiune socială” de schimbare a condiției sociale, psihofizice a individului. „Starea de cultură” trebuie să se concretizeze în „acțiuni sociale”, „acte de cultură” reprezentând „un prilej de realizare a persoanei umane, spre treapta înaltă a personalității culturale”. În viziunea sa, „căutarea fericirii se obține de cele mai multe ori prin actul etic al dedicării întregii noastre ființe unui scop înalt... izvor de mulțumire pe care-l oferă realizarea persoanei prin acțiune socială” [15, p.56].

În anul 2000, la Lisabona a avut loc un Consiliu European, care a marcat un moment decisiv în stabilirea direcțiilor de acțiune în educația permanentă. Memorandumul privind învățarea permanentă își asumă mandatul de a implementa învățarea continuă pentru toți „cu scopul de a îmbunătăți cunoștințele, deprinderile și competențele”. Învățarea permanentă este nu doar o acțiune de educație și formare, ci și un călăuzitor pentru participarea indivizilor la contextul învățării, înțeles ca filosofie socială și strategie de acțiune. Educația permanentă asigură cheia învățării și înțelegerii, promovarea unei cetățenii active și a ocupării forței de muncă, garanție a unei atitudini participative, a dobândirii bunăstării și respectului de sine, a coeziunii sociale, dar și a menținerii competitivității economice ca mijloc de combatere a excluziunii sociale. Învățarea permanentă devine principiul călăuzitor comun pentru noua generație de programe comunitare în educație. Conceptul de educație permanentă dezvoltă strategii corespunzătoare pentru fiecare categorie de indivizi și pentru fiecare moment al parcursului individual: învățarea formală este rezervată instituțiilor abilitate să confere cunoaștere de bază și calificări sancționate prin diplome și certificate; învățarea nonformală o completează pe cea formală și este oferită de locul de muncă sau de către instituții sau organizații ale societății civile; învățarea informală este oferta contextului social și cultural, exprimată prin mijloace de informare în masă sau prin vocile unor reprezentanți de marcă ai câmpului social, contribuind la dezvoltarea personalității indivizilor [14, p.211].

Menținerea condiției intelectuale și sociale a oamenilor este profund legată de învățarea „de-a lungul întregii vieți”. Noua expresie, *lifewide learning*, demonstrează că educația se întinde pe tot parcursul unui segment al vieții, în diferite forme complementare, încurajând cele trei forme de învățare. Din această perspectivă, învățarea nu mai înseamnă doar efort și muncă, ci plăcere și dorință de participare, obiectivele învățării având un pronunțat caracter social, urmărind nu doar integrarea economică a indivizilor, ci și cea socială și culturală, sporind șansele acestora de a reuși, de a se realiza. Noua direcție a învățării încurajează interacțiunea dintre actorii sociali pentru a învăța împreună, aceasta însemnând crearea unor rețele de oferte educaționale, de toate categoriile, pentru toate necesitățile.

În concluzie este de remarcat faptul că educația permanentă implică abilitatea de a căuta, în mod activ și independent, informații și cunoștințe, ceea ce constituie un proces continuu de formare a unor ființe umane complete, care să conștientizeze locul lor și cadrul în care acționează, încurajându-i în asumarea rolului lor social la locul de muncă și în cadrul comunității. Educația constituie un drept individual și din această perspectivă procesul instructiv-educativ reprezintă calea spre evoluția proprie și spre o viață mai bogată.

Bibliografie:

1. BERGER, G. *Omul modern și educația sa*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1973. ISBN 371.015.3
2. DAVE, R.H. *Éducation permanente et programme scolaire*. Institut de l'UNESCO pour l'Éducation, Hamburg, 1973. ISBN 92 820 2004 5
3. DAVE, R.H. (coord). *Foundation of lifelong education*. Oxford: Pergamon, 1976. ISBN 0080211925
4. DIMITRIU, E. *Educația permanentă – educație a întregului popor*. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1978. ISBN 371.018.46
5. DUMITRESCU, Gh.T., MANOLACHE, A., ROȘIANU, M. *Pedagogia socială – știința educației permanente a maselor de adulți*. București: Editura Politică, 1972. ISBN RTZTFM
6. FORQUIN, J.C. *Les composantes doctrinales de l'idée d'éducation permanente. Analyse thématiques d'un corpus international* (Unesco). Paris: L'Harmattan, 2002. ISBN 978-2-7475-2919-8
7. FRESE, H.H. *L'éducation permanente aux Pays-Bas*. Conseil de la coopération culturelle. Strasbourg, 1970. ISBN 2-551-04557-0
8. GERJOUY, H. Apud: Toffler, A. *Future shock*. New York: Bantam Books, 1970. ISBN 0-553-27737-5
9. JINGA, I. Educația permanentă. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1979. Apud: Neculau, A. *Educația pentru toți și reprezentarea ei socială*: [online]. [Accesat: 09.02.2015] Disponibil pe Internet la adresa: http://www.leducat.ro/resurse/ise/reprezentarea_sociala.html
10. LENGREND, P. *Introducere în educația permanentă*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1973. ISBN 978-9975-98-729-5
11. LOWE, J. *L'éducation des adultes. Perspectives mondiales*. Paris: Les Presses de l' UNESCO, 1976. ISBN 978-960-98697-4-4
12. LYNCH, J. *Éducation permanente et la formation du personnel de l'éducation*. Hamburg: Institut de l'UNESCO pour l'Éducation, 1978. ISBN 92 820 2009 6
13. MAUBANT, Ph. *Pédagogues et pédagogies en formation d'adultes*. Paris: PUF, 2004. ISBN 2130540449

14. *Memorandum privind învățarea de-a lungul vieții* / Comisia Comunității Europene, Bruxelles, 2000.
15. NEAMȚU O. *Cultura ca acțiune socială*. București: Editura Academiei, 1976. ISBN 978-606-588-270-6
16. NECULAU, A. *Educația adulților. Experiențe românești*. București: Polirom, 2004. ISBN 973-681-745-8
17. PĂUN, E. Educația și dezvoltarea socială. În: *Domenii ale Pedagogiei*. București: Editura Didactică și Pedagogică, 1983. ISBN 973-8363-91-8
18. ȚOPA L. *Sociologia educației permanente*. București: Editura Științifică, 1973. ISBN/Indice CZU 371.018.46
19. VĂIDEANU, Gh. *Educația la frontiera dintre milenii*. București: Editura Politică, 1988. ISBN/Cod GVEDUPO1988AC

Prezentat la 11.02.2015